

L'EIX DE LA VIDA.

Quan ens pregunten sobre els motors de la nostra vida, tenim una idea més o menys clara del que volem que siguin els suports fonamentals de la nostra existència. En principi, posem la nostra felicitat en fer realitat aquelles situacions en les quals ens somniem. Molts motors tenen quelcom en comú, un risc afegit a la inevitable incògnita del futur: molts fan referència a l'exterior, a allò que està fora de nosaltres i que no podem controlar. I no ens estem referint només a motors "materialistes" o "consumistes". Per exemple, "els fills", "la família", "els amics", "l'èxit o la bona pràctica professional"... no són motors superflus d'aquest tipus, però són realitats exteriors a nosaltres. I què passarà si no aconseguim cap d'elles?

Posar la nostra felicitat en allò que està a l'exterior de nosaltres mateixos, trobar el sentit de la vida en alguna cosa que està fora de nosaltres mateixos és molt agosarat, és apostar massa fort i en una ruleta d'alt risc. I si l'ambient de treball es deteriora? I si no ens sentim valorats? I si la tria de feina professional ha d'estar més condicionada per aspectes econòmics que per vocacionals? I si em toca patir una malaltia irreversible? I si no podem tenir fills i la idea de família es desdibuixa? I si els fills no surten com volíem? I si em toca patir un fracàs matrimonial després de massa anys?... Li mancarà, per això, sentit a la nostra vida?

No. El sentit de la vida rau no en els "motors", sinó en "l'eix". I l'eix (o eixos) són aquelles aparentment "misterioses" conviccions profundes que es troben més enllà de les circumstàncies externes o quotidianes. Per tal de trobar-les, hem de buscar en l'essència. Hem de cercar, **en el profund del jo** de cadascú, què és allò tan intens que ens està donant sentit al nostre esdevenir i ajudant a interpretar-lo. Aquest és l'eix que permet que girin harmònicament tots els meus motors. I això és el que ens porta a dir, amb una bogeria certa, que jo no sé què serà de mi, què em te preparat el futur, però que la meua vida sempre tindrà sentit. Aquest sentit últim que hem intuït i que ens ha dut fins aquí, és el que hem de saber formular, per tal d'oferir-me'l a mi mateix, de mostrar-me'l i fruit de la seva existència i del seu creixement en mi: aquest és el jo profund.

Bé però, i quines són aquestes poques conviccions clares i profundes que són tan fonamentals? Afortunadament, no existeix un catàleg d'elles a on escollir-les. Reconèixer-les és una feina individual i personal, un exercici espiritual. **Quin convicció (eix) tinc clara jo?** Aquesta es la pregunta fonamental, tot i que no és fàcil contestar. No perquè no existeixi, sinó perquè no tenim el costum de parar-nos a reflexionar sobre això. Per això el primer que es necessita per desenvolupar una espiritualitat és parar-se, asseure's i deixar sentir-se per dins, fer conscient allò profund.

Després, amb el pas de la vida, venen altres temps, altres situacions que ens tornaran a despertar la necessitat de tornar a parar-se, asseure's i seguir interioritzant. El nostre projecte de vida no queda enllestit amb una sola asseguda, necessita temps, creix i madura gradualment.

De cap manera podem pretendre que les conviccions que tenim clares i que sostindran el nostre projecte es refereixin exclusivament a qüestions trivials: gustos, vacances, organització de la compra setmanal... Tampoc altres aspectes més importants poden convertir-se en un objectiu desitjable: reservar-se un temps d'oci, assumir responsabilitats familiars, delegar tasques professionals, racionalitzar i rendibilitzar el temps... Això tampoc és allò essencial en la vida, no són el fonament del projecte de vida ni representen els objectius als quals volem dedicar-hi la vida sencera. Més aviat tots aquests aspectes són els que van conformant la nostra quotidianitat, són els que fan que el dia a dia sigui una delícia o una carrera d'obstacles. Ara bé, són independents entre si? Són tots ells dimensions aïllades de la vida?

No, més aviat, tots ells hauríem d'orientar-los, els hauríem de fer girar entorn un eix que és el punt de connexió i referència entre tots ells. Però, com han de ser aquests eixos, aquestes conviccions profundes? Han de ser punts essencials i, per tant, **pocs, senzills, sòlids, flexibles, però no mutants**.

Pocs, perquè no fan falta gaires per donar un sentit a la vida. Han de marcar una direcció a seguir. *Senzills* en la seva formulació perquè les coses més importants en la vida es formulen amb idees simples, que trobem inscrites en el cor. *Sòlids* doncs ens han d'aportar criteris i valors essencials a la nostra vida. Tot el que ha de passar, tot el que encara no coneixem, podrà ser viscut segons el nostre projecte si les conviccions són fermes. Però, a l'hora, *flexibles*. Els valors, criteris i actituds que recolzen el projecte de vida han de ser tan amplis i bàsics que permetin la seva validesa davant el que el temps ens presenta: bo, regular o dolent. No fem un projecte només per a lo bo o només per a lo dolent. El fem per a la vida, sigui quina sigui. Per això ha de ser flexible, per a que hi càpiga moltes altres dimensions i aspectes desconeguts ara mateix (per exemple, l'envelliment o la malaltia). I amb elles, els daltabaixos, les crisis, les bonances. I, en algun moment, la mort. Tot això ha de poder encaixar, perquè totes aquestes coses seré jo i jo sóc u, el mateix, en cadascuna d'aquestes situacions. Però *no mutants* ja que

busquem quelcom sòlid on construir. Desitgem que el nostre projecte no quedi obsolet o s'esfondri davant un canvi de circumstàncies. El projecte anirà variant i adaptant-se, és clar, però serà sempre el mateix.

Aquestes conviccions estan tan profundament inscrites en el nostre cor, que perdem la consciència d'elles, i romanen amagades i ofegades pel tragí diari. Però és bo tenir-les escrites i mirar-les de tan en tant, i mirar-nos en elles.

*Alguns exemples per saber de què parlem...
...però sense voler estalviar la feina de recerca interior:*

*"Tinc clar que el primer en la meua vida és l'amor als meus"
"Cada dia vull ser millor, vull buscar el Bé, apropar-me a la perfecció personal i espiritual."
"Tinc clar que jo estic aquí per a ser útil".
"La meua vida m'ha estat donada i jo la tinc per a donar-la als demés".
"Vull viure de forma conscient i aprofitant les coses autèntiques".
"La meua capacitat d'estimar és un reflex de Déu, això em fa estar atent al món, a participar d'ell".*

On trobar i/o identificar aquest eix? Buscar allò que és principal i essencial és buscar allò que ens durà a la plenitud. I ho hem de **buscar a la nostra història**. La nostra vida te la resposta. En la història personal podem trobar, constants, criteris, valors que han anat assenyalant la direcció davant les decisions importants. Fomen el "fil conductor". La manera de trobar aquests punts comuns és revisant la pròpia vida. Buscar en ella les constants que han mogut la nostra història i identificar aquest "fil conductor". D'entrada sembla difícil. És veritat que necessita de temps i dedicació però sempre dóna els seus fruits. En primer lloc sempre és més fàcil cercar les claus que expliquen la meua forma d'entendre la vida, les actituds davant les persones i els esdeveniments, els valors que adopto, el que fa que jo sigui i actui com jo mateix.

*Alguns exemples per saber de què parlem...
...però sense voler estalviar la feina de recerca interior:*

*"La meua història neix dins de la família, dels amics, dels veïns, d'un poble petit".
"¿Per què fer les coses a mitges si pots fer-les bé? – És la frase amb que millor recordo el meu pare".
"La casa dels meus pares era la casa de tothom. Tots hi passaven"
"Mai no m'ha faltat de res, ho he tingut tot; ho he viscut com una gràcia".
"La situació econòmica, social i sentimental ha sigut difícil. Tot ho he viscut internament i massa sol".
"Tres móns claus: la família, l'ambient salesià i l'esplai".*

Un cop hem definit aquelles coses (eixos) clares en la nostra vida es tracta de veure com portar-ho a la pràctica, com fer-ho vida. Això s'aconsegueix assumint uns **criteris de vida**. Els criteris fonamenten les nostres actuacions, defineixen la forma de ser a casa, a la feina, amb la parella, amb el diner... Els criteris permeten recórrer a ells quan hem de prendre decisions importants; responen als valors que es desprenen de les nostres conviccions profundes. Els criteris són constants al llarg de la vida, la seva formulació és suficientment ampla per que mai no ens trobem amb una situació que no puguem aplicar-los. Però alhora coherents, que no siguin contradictoris.

*Alguns exemples de criteris, per saber de què parlem...
...però sense voler estalviar la feina de recerca interior:*

*"Allò que ens faci feliços i ens mantingui més units".
"Buscar el màxim de realització professional, el que em faci madurar més com a persona".
"Ficar-me allà on hi ha més necessitat i puc ser més eficaç".
"Allò que em permeti posar-me més al servei dels altres".
"Cercar la veritat en totes les meves accions i relacions".
"Viure amb el realment necessari, fugint de la temptació d'allò superflu".*

Exercici espiritual (i "deures" per a la propera sessió):

1. La meua idea clara i fonamental (l'eix de la meua vida):
2. L'experiència que defineix la meua història personal:
3. Els criteris (2 ó 3) que se'n deriven del meu eix fonamental.